

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Fra Fredericia.

15. OKTOBER 1939
88. ÅRGANG

NUMMER 20
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE
GRUNDLAGT 1851.

Nr. 20.

15. Oktober 1939

88 Aarg.

INDHOLD:

	SIDE
Ukrudt i Fredens Have af Hugh B. Brown	307
Joseph Smith af Mark B. Garff	311
Stræb efter det højeste	312
Mange er kaldede af Orson B. West	313
Efteraarskonferencerne	315
Til Medlemmerne i Kbhvns. Gren af Enok Andersen	316
Den Danske Missions Historie	318
Fra Missionsmarken	320

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:

Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Ukrudt i Fredens Have

af Præsident Hugh B. Brown.

Femogtyve Aar efter 1914 bedrøves vi, som husker, over den Kendsgerning at nu som dengang finder der et frygteligt Rustningskapløb Sted, og en almindelig og alt-omfattende Krig truer. Vi kan i Sandhed sige, at Religionens ledende Kraft tiltrænges i ganske særlig Grad i Verden i Dag.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede haabede man, at Videnskaben ved at reducere Rum og Tid og gøre verdensomfattende Kommunikation mulig vilde forene Nationerne og sikre aandelig og kulturel samt økonomisk Samkvem mellem Verdens Nationer og Mennesker,

De senere Aars Erfaring viser os den smertefulde Sandhed, at den forkerte og lettere Adgang til Samkvem snarere deler end forener Menneskeheden Racefordomme og national Chauvinisme bærer i Retning af at skille Menneskeheden og uophørlig vedligeholde Uretfærdighed. Internationale Stridigheder og Modsætningsforhold holdes i Live ved den skarpe Handelskrig, ved Mistillid, Selviskhed og Graadighed. Disse Ukrudtsplanter, der gensidig fremavler hinanden, truer med at kvæle de spæde Planter, som repræsenterer international Forstaaelse, akkurat som Klinten i Bibelen var en Trusel mod Hveden.

Man kan næsten sige, at der i de herskende menneskelige Forhold tiltrænges mere Hjerte og mindre Forstand. Før end de rette økonomiske Reguleringer kan finde Sted, maa Racehadet nedkæmpes. Der maa finde en Afrustning af Angrebets Aand Sted. Vi maa tjene Fredens Sag mere end med vore Læber, hvis vore Idealer skal gaa i Opfyldelse.

Den virkelige Grund til den herskends Usikkerhed blandt Jordens Nationer er Mangel paa aandelig Enighed. Kampen er ikke saa meget mellem de to rivaliserende Magtgrupper, som mellem stridende og uforenelige Livsfilosofier. Under Jungeloven er der de Mennesker, der retfærdiggør Angreb og Angrebshandlinger. De føler, at deres

Rettigheder ikke skulde begrænses af nogen Overdrivelsens Lov, og de bekender sig aabenlyst til „den stærkeres Ret“.

Førend denne Indstilling bliver fortrængt af ægte Kærlighed til Medmenneskene og førend Princippet om, „at leve og lade leve“ sættes i Stedet for Hadets Lov, kan vi hverken forvente at løse vor nuværende internationale Problemer eller undgaa Krigens Katastrofe.

Vi maa saa Sæden og dyrke et saadant Broderskab, som strækker sig ud over Nationernes Grænser og Trosbekendelser, hvis vi nogensinde skal nyde Fredens Frugter. Vi maa ogsaa rykke Frygtens, Mistillidens, Graadighedens og Begærlighedens Ukrudt op samt vor Racestoltheds Overlegenhedskompleks. Til dette Arbejde maa Kirkerne vie deres Liv, for dette er fortrinsvis sand Religions Opgave.

Kynikeren og den vantro, der læser disse Ord vil muligvis synes det er paradoksalt i Lys af Historien, at Kirken skulde være toneangivende i denne Verdensbevægelse for Fred og international Forstaaelse. Historien om Korstogene, Trediveaarskrigen, Inkquisitionen vil maaske faa ham til at tvivle paa Religionens Værdi som en Fredsfaktor. Der findes dem, der paa Grund af Fortidens Historie forkaster Religion og anbefaler deres Stater det drastiske Skridt helt afskaffe den.

At Kirkerne i Fortiden har misrøgtet den Opgave at lede, som det blev forventet af dem, har svigtet deres Pligt, er gaaet bort fra deres oprindelige Formaal, er indlysende. Videnskaben har ligeledes i mange Tilfælde tjent uværdige Formaal, men skulde vi derfor forsvare Ødelæggelsen af vor Videnskab, fordi den er blevet brugt som et Redskab i visse Menneskers Hænder til at fremme Undertrykkelse, fostre Had og skabe Død og Elendighed?

Og derfor er Religion — skønt undertiden misforstaaet og misbrugt — stadig en levende Kraft i Verden. Det vilde være en Kalamitet at besørge dens Bandykning fra nogen Stat.

At Verden har fristet en kummerlig Tilværelse i Vantro og Fejl gennem en lang Nat af aandeligt Mørke er indly-

sende for enhver, der vil læse Fortidens Historie. Men at Religion er død i Menneskets Hjerter tror vi ikke. Vi tror ikke, at Gud har glemt sit Folk eller er ude af Stand til at sætte sig i Forbindelse med dem. Kristi Kirkes Budskab i Dag er et Fredens Budskab, som det altid har været. Den gaar i Brechen for at tjene Menneskeheden, for Uselvished, gensidig Forstaaelse og sandt Broderskab.

Sand Religion, som den blev forkyndt af Mesteren, var aldrig ansvarlig for nogle af de Onder, som den er blevet beskyldt for. Dens fejlagtige Fortolkning og Misbrug skulde ikke gøre os blinde for dens Formaal eller dens Dyd.

Nogle Fortolkere af Troen, der ikke fatter Betydningen af det oprindelige Budskab, fostrer ikke blot Ukrudt, men hjælper i Virkeligheden med til at dræbe de Planter paa Marker, hvor de selvbestaltede søgte at arbejde. De indgik ikke paa et Kompromis med hedensk Filosofi, med Fejl og med Synd, men opfangede Sandheden, set fra deres egne Interesser og førte den saakaldte Religion bort fra dens hellige Kilder. Den blev hærdet til arrogant Selvsikkerhed og i mange Tilfælde var Resultatet, at Religionen blev behæftet med disse selvbestaltede Lederes Daarskab.

Medens Kirken ikke vil blande sig i Statens Forhold eller ønsker at blive indblandet i Politik, maa den paatage sig sandt Lederskab i Rettens og Urettens Rige. Den maa holde Sandhedens Fakkelt højt som et Lys for Verden. Den maa lære alle Mennesker at fjerne de racemæssige og nationale Grænsers tornefyldte Grænsepæle, saa vidt som Aanden angaar og lære dem at bortkaste al Kaste- og Klasseforskel, som enten har sin Oprindelse i Fødsel eller Rigdom, idet vi erindrer, at Kriteriet og Særkendet for Sjælsadel er Retskaffenhed i Handling og Væremaade.

Midt i international Uro, Racehad, Arrogance og Begærlighed, midt i Skraalet om at regere ved Magt, i en Verden, hvor Rustningskapløbet forarmer Folkene og bestalter de endnu ufødte Generationer, høres stadig Kristi Evangeliums Stemme.

Naar Herren i denne Generation sagde til Profeten, idet han talte om Religionens Bekendere. „De ærer mig med

deres Læber, men deres Hjerter er langt fra mig“, gav han Verden den Advarsel, at den led af forkert aandelig Ernæring, som — hvis den ikke blev standset — vilde ødelægge vor Kultur. Naar Mennesket ledes af guddommeligt Lys bliver det kosmopolitisk. Religionens Funktion er at knytte Menneskene sammen i et Baand af Broderskab og Kærlighed og frelse dem med deres Skaber. Menneskene er til Trods for Forskellene Brødre gennem deres fælles Slægtskab til den guddommelige Skaber.

Evangeliet aabenbaret paany gør hele Verden beslægtet og lægger Vægt paa Guds Faderskab ved at anerkende Menneskets Broderskab.

At dette Evangelium er blevet gengivet af dets Skaber i vore Dage, bærer vi højtideligt Vidnesbyrd om sammen med en Advarsel, der kommer ved guddommeligt Bud.

Skønt Krigsskyerne er mørke og alvorlige, skinner Stjernen fra Bethlehem igennem. Alle, de kloge, vil følge den og ligesom de gamle Vismænd vil de opdage, at den fører til Fredens Fyrste. Han raaber atter, med de gennemstukne Hænder udstrakt, som han gjorde i det gamle Jerusalem: „Hvor ofte vilde jeg ikke have samlet dine Børn, som en Høne samler sine Kyllinger, og I vilde ikke!“ „Kommer til mig, alle I, som ere besværede, og jeg vil give eder Hvile!“

Wilford Woodruff:

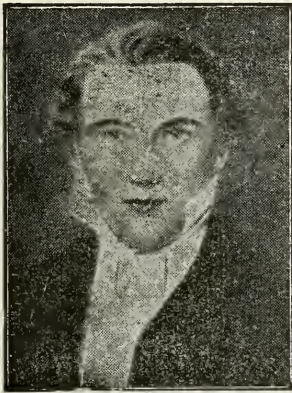
„Naar vi modtager Raad og Formaninger, skal vi ikke behandle dem ligegyldigt, lige meget hvad det end drejer sig om, thi er vi ligegyldige bliver det til vort eget Fordærv, Herren har gennem sine Tjenere givet os Raadet at efterleve Vidsomsordet, — Tiden er inde til, at vi gør, som han siger!“

Store Sorger udvider ofte Hjertet, saa der bliver Rum for stor Glæde,

Joseph Smith

af Præsident Mark B. Garff.

Han fordømte skarpt sin Tids religiøse Forkyndere og deres Lære om Gud som en Aand, der fyldte hele Universet. Han brød Staven over den djævelske Tanke om at blive brændt i Helvede i Evighed, og fordømte aabent Datidens forblindede Ideer og Krav paa Myndighed. Han tog

Joseph Smith

roligt Dagens religiøse Spørgsmaal op til Overvejelse og havde i Sinde at kuldkaste de falske Lærdomme ved Hjælp af Guds Kraft, som han havde modtaget. Han talte og lærte om Aabenbaring fra Gud, og at Gud og Sønnen havde aabenbaret sig i denne Tid og Slægt som selvstændige Personligheder. Han revolutionerede sin Generations religiøse Tro og omplantede den med konkrete Lærdomme, der var skænket ham ikke ved egen

Logik men ved Guds Søn, ved virkelig Kontakt og Samtale med ham og himmelske Væsener.

Han aabnede Frelsens Porte for Menneskeheden i hvert eneste Land, ikke ved selv at tage nogen Myndighed paa sig, men ved en gudgiven Myndighed, og ved den Magt samles de ærlige og oprigtige, som har hørt Kaldet og som ærer hans Navn, fordi man kan sige, han har været en Frelser for dem, idet de — ved hans Lærdomme — er kommet ud af det aandelige Mørke, hvori de befandt sig. Han har givet den ikke-troende Haab og den trofaste et positivt Vidnesbyrd.

Derfor ærer vi ikke alene hans Navn som Lærer og Profet, men som en Frelser, for han har frelst os fra aandeligt Mørke og har banet og beredt Vejen for vor Frelse gennem den Myndighed, der blev givet ham af Jesus Kristus.

Stræb efter det højeste.

Det aktive Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige stræber efter den højeste, den celestiale Grad af Herlighed. Vejen til at naa denne er blevet vist os. Vor Daabsordinance er Indgangen til Guds Rige, til den himmelske Herlighed. Vore Missionærer gaar ud i Verden for at vise Menneskene denne Vej. Alle vore Tempelordinancer er knyttet til denne himmelske Herlighed.

Ofte siges der til os: »Mormonerne er da meget egoistiske, saadan som de af alle Kræfter stræber efter at opnaa den højeste Grad af Herlighed.« Hvis vi virkelig var egoistiske, vilde vi aldrig gøre dette. Vi tjener Gud bedst ved at tjene hverandre. Vi overvinder lettest det onde ved at gøre det gode. Bibelen siger: »Enhver vil faa Løn efter sine Gerninger.« Naar Mennesket søger det lave, synker det nedad. Naar det stræber efter det høje, stiger det opad.

Den Himmel, vi engang vil naa, vil være den Himmel, vi fortjener. Ved Frelserens Forsoning bliver alle Mennesker forløst fra Graven, men vor Ophøjelse beror ganske paa vor egen Fortjeneste. Vi vil ikke gerne vente i tusind Aar paa at faa vore Legemer. Vi stræber efter at komme frem i den første Opstandelse. I Arbejdet har vi Glæde. Evig vedvarende Glæde faar vi kun ved at stræbe efter det højeste.

»Naar jeg ser et Menneske, der paastaar at være en Sidste Dages Hellig, forurener sit Aandedrag med Spiritus, Tobak o. s. v. føler jeg Medynk for vedkommende og sørger for hans Skyld, og jeg forstaar ikke, hvorfor ikke hver og en, som gør saa, kan indse sin Daarskab, hvorledes de nedværdiger sig selv ved saadanne ødelæggende Vaner, som hverken er nyttige eller gode, men yderst skadelige«.

Joseph Smith.

Tag godt vare paa dine Tanker. Vore Tanker høres i Himmelen.

Mange er kaldede

af Ældste Orson B. West.

»Se, mange er kaldede, men faa er udvalgte. Og hvorfor er de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter er de verdslige Ting hengiyne og de trægte efter menneskelig Ære...« (Pagtens Bog 121:34-35)

Naar vi ser en Aarrække tilbage, vil vi i Tankerne se en Mængde Mennesker passere Revue for vort indre Øje, Mennesker, som engang var Medlemmer af Kirken, engang var aktive for Udbredelsen af Sandhedens Evangelium. Og som naturligt er stiller vi os det Spørgsmaal: »Hvor er disse Mennesker, hvad foretager de sig, har de fuldstændig glemt Kirken?« Og vi kommer til det nedslaaende Resultat, at de virkelig har glemt den Pagt, som de engang i lykkelig Bevidsthed om at have fundet Sandheden, har sluttet med deres himmelske Fader. Men som i alle Livets Forhold er det ikke tilstrækkeligt at konstatere de sørgelige Fakta, men vi maa stille Spørgsmaalet, der rummes i det lille Ord »Hvorfor.«

Spørgsmaalet er let at besvare, fordi vi er saa heldigt stillede at vi er i Besiddelse af det guddommelige Svar, som det findes nedskrever i det ovenfor citerede Kapitel i Pagtens Bog. Der siges nemlig videre deri: »Præstedømmets Rettigheder er uadskilleligt forbundne med Himlens Kræfter og Himlens Kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ifølge Retfærdighedens Principper.« I disse faa Ord siges der Ting af en saa stor Dybde og høj religiøs Værdi, at man med Ret har Lov til at sige, at Evangeliets dybeste Sandheder repræsenteres deri. Fejlen ved en stor Del af de Mennesker, som forlader Kirken, ligger nemlig deri, at de ikke er trængt ind til Kernen af Evangeliet, de har kun faaet fat i »Clicheer,« som ikke er Udtryk for nogen ægte og inderlig Forstaaelse af Evangeliet. Det er jo ofte de mærkværdigste Undskyldninger, Folk fremfører, som Grund for deres Svigten. Det er saa sørgeligt at tænke sig, at Mennesker, der har været saa nær »det forjættede Land« staar sig selv i Lyset og gaar tilbage til det aandelige Mørke, som de før befandt sig i.

Det, som vi først og fremmest skal lære, er at staa paa egne Ben paa Evangeliets Grund. Det er ikke til nogen særlig Gavn for os, dersom vi forlader os paa Mennesker (enkelte Missionærer og Medlemmer); thi det Øjeblik kommer, da disse tages bort, og Resultatet vil i mange Tilfælde blive, at vi mister det spinkle Grundlag, som vi har bygget paa. Den farligste Vej, det enkelte Medlem af Kirken kan betræde, er den forfærdelige Fejlfindens Vej. Vort Vidnesbyrd maa ikke berøres af de enkelte Menneskers Gøren og Laden, som Kirken ikke kan gøres ansvarlig for.

Findes der da en Vej, som vi kan betræde og som afgjort vil holde os paa »den snævre Sti,« saa at vi holder trofast ud? Lad det blive sagt, saa at ingen kan misforstaa det: Ja. Nogle faa Regler vil sætte os i Stand til at »holde ud indtil Enden.« 1) Læs Kirkens Bøger; en teoretisk Viden om Evangeliet vil give den praktiske Efterlevelse deraf forøget Vagt og Styrke. 2) Bed dagligt om Forstaaelse af Evangeliets Principper, bed om at faa Kraft til at holde ud. 3) Prøv paa at finde de gode Sider ved Næsten. 4) Hold Tiendeloven. 5) Efterlev Visdomsordet. Hvis disse fem enkle Regler tages nøje under Overvejelse og efterleves, da er der 100 pCt. Sikkerhed for, at vort Vidnesbyrd vil styrkes og at vi vil bevare det til vor Dødsdag. Og større Gave kan vi ikke faa, thi deraf afhænger vor Frelse og Ophøjelse i Gud vor Faders Rige.

Vor Kirkes Historie er et straalende Bevis paa Sandheden af det ovennævnte; Tusinder og atter Tusinder har trængt ind til Evangeliets Hemmeligheder og har formaaet at fravriste Livet dets skønneste Frugter, som de dagligt nyder. Og de Mennesker, der har et saadant Vidnesbyrd om Evangeliet, er ikke nogen privilegeret Klasse, thi det er muligt for os alle at naa saa langt.

Vi kommer ikke uden om i Kampen for det daglige Brød, og der er ingen Tvivl om, at dem for mange Mennesker er af en saadan Beskaffenhed, at den næsten knuger den skaanselsløst til Jorden.. Men alligevel maa vi ikke fuldstændig være optaget af den; thi saa er vi de verdslige Ting hengivne. Vi har alle noget af det i os.

Ingen Mennesker paa Jorden har saa store Forjættelser i

vente som de Sidste Dages Hellige, dersom vi forstaar at ære vort Kald. »Lad dit Hjerte være fuldt af Kærlighed til alle Mennesker og til Troens egne og begynd altid dine Tanker med Dyd; da skal du have større Frimodighed for Guds Aasyn, og Præstedømmets Lære skal falde paa din Sjæl saasom Himlens Dug. Den Helligaand skal blive din stadige Ledsager, og dit Scepter Retfærdighedens og Sandhedens uforanderlige Scepter, og dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og uden Tvangsmiddel skal det tilflyde dig fra Evighed til Evighed«. (Pagtens Bog 121, 45 - 46)

Kan der gives nogen højere eller skønnere Forjættelse end denne? Næppe. Lad os derfor i Ydmyghed prøve paa at trænge ind til Kernen af Jesu Kristi Evangelium, at efterleve det og ære vort Kald, saaledes at det kan siges om os,

at vi baade er kaldede og udvalgte.

Efteraarskonferencerne.

Efteraarskonferencerne vil blive afholdt som følger:

Odense	21. og 22. Oktober
Aarhus	27. 28, 29. og 30. Oktober
Aalborg	3. 4. 5. og 6. November
Esbjerg	10. 11. 12. og 13. November
København	17. 18. 19. og 20. November.

I de Distrikter, hvor Sangkorene er i Stand til at give en Koncert, vil denne som sædvanlig finde Sted om Fredagen. Lørdag Aften vil der være levende Lysbilleder fra Yellowstone National Park og Salt Lake City samt Forevisning af Optagelse af Søkende i Danmark.

Vi haaber, at Søkende vil gøre deres yderste for at Konferencerne kan blive saa vellykkede som muligt,

Mark B. Garff
Missionspræsident.

Til Medlemmerne i Kbhvns. Gren.

Hvorfor - Hvornaar - Hvordan skal jeg betale min Tiende?

Hvorfor?

Fordi Herren har befalet sit Folk at efterleve denne Lov!

*En Mand og en Kvinde, som ikke kan efterleve Tien-
deloven, vil aldrig komme til at leve den forenede Orden.
Det, vi lærer i denne Prøvestand, behøver vi ikke at lære
i den tilkommende Verden. Det er lettere at lære Herrens
Vilje i dette Liv end i det næste.*

*Sp. Kunde Herren ikke udføre sin Gerning uden dine
og mine Penge.*

*Sv. Muligvis, men han har givet os en Anledning til
at vise vor Stilling til Guds Arbejde!*

Hvorfor ikke bruge den Anledning?

*»Jeg kan ikke betale Tiende«, er der nogle der siger;
»jeg tjener for lidt«.*

*Vi har erfaret at det netop er dem der tjener lidt, som
efterlever denne Herrens Lov, Folk med store Indtægter
har svært ved at betale Tiende. Jesus fandt det rigtigt
at betale Tempelskat. han gjorde det selv og forventede
at hans Disciple gjorde det samme. Se Matt. 17, 27 —
Matt. 5, 23. »Ræk Guds Værk en hjælpsom Haand«. Vi
maa stille baade vor Tid, vore Talenter samt vor øko-
nomiske Evne til Kirkens Raadighed. — Betal en ærlig
Tiende.*

Hvornaar?

*Vi tilraader alle til at betale deres Tiende umiddelbart
efter, at de har faaet deres Løn eller Indkomst. Det være
sig Uge, Maanedes eller Aarsindtægter.*

Erfaringen viser, at det er farligt at komme bagud med Tiendebetaling. Hvorledes kan en Mand, der har Ugeløn og som er kommet nogle Uger i Restance oprette det forsømte?

Meget vanskeligt, det ender gerne med at Beløbet stryges. Der er flere der har sagt til mig: »Jeg er kommen bagud med Tienden, hvad skal jeg gøre?«

Jeg har svaret dem: »Begynd nu, lad den gamle Tiende være«.

Hvordan?

Det er ikke forventet at vore gamle Søkende, der kun har deres Aldersrente samt Arbejdsløse og Invaliderentenydere skal betale Tiende, men fraregnet dem bør alle Kirkemedlemmerne betale deres Tiende, som er en Tiendel af deres virkelige Indtægt.

Sp. Skal man betale Tiende af Arv!

Sv. Arv er en Indtægt, og enhver Indtægt er Tiendepligtig.

Hvorfor ofrede Adam?

Han vidste det ikke, kun vidste han, at Gud havde befalet det.

Tiendeloven er en guddommelig Befaling; mere nu end før behøver Søkende Herrens Velsignelser.

Mere nu end før behøver vi Søkendes Støtte, baade aandeligt og timeligt. Lad mig opmuntre alle til at betale deres Tiende.

Den som ikke har gjort det før:

Begynd!

Den som er Tiendebetalere „BLIV VED“. Virkningen af Tiendebetaling vil spores helt ind i den tilkommende Verden.

Gud velsigne os alle til Trofasthed!

Enok Andersen

Grenspræsident.

Efterskrift.

Velsignelserne ved at betale Tiende er store. Det giver en indvendig Glæde og Tilfredshed at vide, man har gjort

sin Pligt. Betal din Tiende med Glæde. Gud elsker en glad Giver. Den, som betaler sin Tiende som en Tvang, mister noget af de dermed forbundne Velsignelser.

Nogle Mennesker er straalende lykkelige over at kunne betale deres Tiende, andre anser det for en Pligt og betaler uden at kny. I ingen af disse Tilfælde kan Velsignelsen tilbageholdes. Spørg enhver Sidste Dages Hellig, selv den der ikke betaler Tiende og han vil sige: Tiendeloven er rigtig. Vi føler det i vort Indre, at det er saadan. Mennesker uden for Kirken har betalt Tiende til vor Kirke.

Forhenværende Medlemmer har bibeholdt denne Skik.

Den Danske Missions Historie.

(Fortsat)

Præsident Forsgren bemærkede, da han gjorde Missionens Status op, at der nu var syv organiserede Konferencer i Missionen. Kirkens Generalautoriteter blev enstemmigt opholdt i de Helliges Tro og Bønner, og en Del unge Mænd blev ordineret til Præstedømmet og kaldt til at arbejde som Missionærer i forskellige Dele af Missionen. Ifølge de ved Konferencen aflagte Rapporter var der nu 934 Medlemmer i Missionen, hvoraf 95 var blevet ordineret til Præstedømmet.

Missionen til Norge, bestaaende af Ældsterne Christian J. Larsen, Johan F. F. Dorius, Peter Beckstrøm, Svend Larsen og Ole Olsen, Præst Christian Knudsen og Lærer Niels Hansen kom til Brevigfjord i »Zions Løve«. De var sejlet fra København den 2. September. Ældste Christian J. Larsen skriver:

„Da vi kom i Nærheden af Byen Brevig, blev vi meget forbavset ved omkring Kl. 10 at træffe to af vore Brødre, Ældste John A. Ahmanson og Præst Jeppe Folkmann komme ud i en lille Baad, ikke vidende noget om vor Ankomst; de var paa Vej til at besøge en Familie, der boede paa den anden Side af Fjorden. Disse to Missionærer var netop blevet frigivet efter at have været i Fængsel i fire Dage i Brevig for at have prædikeret Evangeliet. De ventede os, men vidste ikke naar vi vilde komme; desuden var Brevig i Oprør, og Befolkningen havde truet med at dræbe „Mormonpræsterne“, som vilde prøve at sætte Foden

i Land paa Kysten. Det var allerede rygtedes, at nogle flere „Mormon-præster“ skulde komme fra Danmark. Da vi hørte dette, takkede vi alle Gud vor himmelske Fader, for det var nu klart for os, at Herren kendte vore Fjenders Planer og havde krydset dem ved at holde os udenfor deres Magt, og nu stod vi Forbindelse med vore Brødre. Vi fulgte vore Brødre til en Fisker-Landsby Bauen, og jeg gik sammen med andre Brødre op paa Fjeldet og bad Herren om Vejledning under disse særlige Omstændigheder. Vi havde paa dette Sted en meget interessant Samtale med en Familie om Evangeliets Principper, og de viste deres gode Vilje og Paaskønnelse ved at give os et godt Maaltid. Da vi igen kom tilbage til „Zions Løve“, fandt vi de andre Brødre, som vi havde forladt, optaget af Sang og Bøn, hvad der var mig en Kilde til Glæde. Vi holdt nu et Raadmøde om Bord, hvor det blev besluttet, at Ældste Johan F. F. Dorius skulde blive og arbejde i Brevig og Omegn, medens vi andre skulde fortsætte til Frederikstad, hvor vi vilde blive beskikket til vor Arbejdsmark. Jeg raadede Brødrene til at arbejde med Visdom og altid søge efter Guds Aand. Flere af Brødrene udtrykte ogsaa deres Følelser, og vi tilbragte en behagelig Tid sammen. Guds Aand hvilede i rigt Maal paa os. Efter Mødet sejlede Johan A. Ahmanson, Johan F. F. Dorius, Jeppe J. Folkman, Fred. Andersen og jeg til Satre, et Sted nær Brevig, og om Aftenen holdt vi et godt Møde med Søskende, som boede der. Vi tog derefter til vor lejede Sal og sov der den Nat“.

Den næste Dag (13. September) gav Ældste Christian J. Larsen og Medarbejdere to nylig døbte Medlemmer Haands-paalæggelse og velsignede tre Børn. Efter at have taget Af-sked med Ældste Johan F. F. Dorius i Brevig fortsatte de andre Brødre Rejsen med »Zions Løve« til Frederikstad, hvortil de ankom den næste Dag. Til deres store Glæde fandt de, at de faa Søskende i Frederikstad havde det godt. Der blev afholdt et Møde samme Aften, ved hvilken Lejlighed Ældste Peter Beckstrøm og Præst Christian Knudsen blev beskikket til at arbejde i Frederikstad og Omegn, medens Ældste Ole Olsen, Præst Jeppe J. Folkmann og Lærer Niels Hansen blev beskikket til at rejse østpaa for at aabne en ny Arbejdsmark. Efter at have truffet de nødvendige Foranstaltninger i Frederikstad sejlede Ældsterne Christian J. Larsen, Johan A. Ahmanson og Svend Larsen i »Zions Løve« til Østerrisør. Der blev de otte Dage, holdt ti Møder og døbte syv Personer, salvede en Del syge, organiserede Grenen bedre og nød Selskabet med de Hellige. Da Ældste Larsen foreviste sit Pas paa Politistationen blev han — under Trusler om Fængs-ling — advaret mod at prædike sin Lære i Østerrisør, men

det gav ham blot en udmærket Lejlighed til al Vidnesbyrd til Politimandskabet. Missionærerne vendte derefter tilbage til Brevig, hvortil de ankom den 2. Oktober. Senere tog de til Frederikstad.

Fra Missionsmarken.

Følgende Missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres Arbejde i Den danske Mission.

Wm. C. Bolander, København
 Henry E. Christiansen, Aalborg, (Distriktspræsident)
 Donald A. Jensen, Esbjerg, (Distriktspræsident)
 Ralph E. Johansen, København
 Harvey R. Johnson, Aalborg
 George Max Larsen, København
 Ralph J. Lauper, Esbjerg
 H. John Madsen, Aarhus, (Grenspræsident)
 Roger P. Monsen, Aarhus
 Roy T. Shaw, Aarhus, (Distriktspræsident)
 Hans Chr. Søren Nielsen, Odense
 William H. Thompson, Aarhus
 Le Rue E. Thurston, København.

Vi beder Herren velsigne dem over Hav og Land, saa at de velbeholdne maa naa deres Bestemmelsessted.

MARK B. GARFF
 Missionspræsident.

Tvivl ikke paa din Tro og tro ikke paa din Tvivl, men tvivl paa din Tvivl og tro paa din Tro.

Ingen nyder Livet mere end den, der hjælper andre til at nyde det.

Andre Menneskers Synder er for vore Øjne, vore egne er bag vor Ryg.